

မျှင်မ

ချစ်သောထိုနှင်းဆီ

အခန်း(၁)

ဒရိုင်ဘာနှင့် ဦးလေးတို့ ဆင်းသွားကြတာကို မြင်သည် ။ စိမ်းစိုသာ
ယာနေသော သစ်ရိပ်တောတန်းတို့ ကိုလည်း မနီးမဝေးလောက်မှာ မြင်
နေရပြီ ဖြစ်သည် ။ သို့သော်

ကား ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ လုံးဝ ရပ်တန့်နေရသည့် အဖြစ်ကို စိတ်ဝင်
စားဖို့ မေ့နေခဲ့၏။

“ မြင်နေရကာမှ ကွာတောက် ”

“ ကဲတက်ခေါက်မနေနဲ့ ၊ မင်းဟိုဘက်ကူးဖို့ လမ်းရှာ၊ ဘကြီး
သောင်းတို့ ကို ငါတို့ ရောက်နေ တဲ့ အကြောင်း သွားပြော.....”

ညည်းတွား ညွှန်ကြားရင်း ရှုံ့မဲ့နေသည့် မျက်နှာတွေကို အထဲကနေ
လှမ်းမြင်လိုက်ကာမှ အခြေအနေကို သတိထားမိခဲ့၏။

“လေးလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

နားကြပ်တစ်ဖက်ကိုဖြုတ်၍ ဖွင့်ထားသည့် တံခါးကနေ ခေါင်းတိမ်း
မေးလျှင် ဖြေချင်နေသည့် မျက်နှာက ချစ်သော စကားတွေဆို၏။

“ မနက်ဖြန်မှ မေးပါလား၊ အေးဆေးပေါ့ ”

ရွဲ့ဖြေပြီး အင်္ကျီလက်စတွေကို ဘယ်ညှာပင့်တင်လိုက်သည် ။ ဘာလု
ပ်တော့မည်ကိုသိကာ နောက်ထပ် နားကြပ်တစ်ဖက်ကို ထပ်ဖြုတ်ကာ
ဆင်းမလို့ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင်

“ ဟား ”

ခြေထောက်တစ်ဖက်ချလိုက်ပြီး မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ

“ ညစ်ပတ်နေတာပဲကွာ...”

“ အေးပါ ...အဲဒါကြောင့် မင်း အဲဒီမှာ အေးဆေး စံနေတော်မူပါ။
ရွဲ့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လုံးဝအကောင်း....”

“အိုခေသင့်ခံယူ ”

လှမ်းပြီးသည့် ခြေထောက်ကို ပြန်တင်ကာ တံခါးပါ
ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး

“ ရွဲ့ပြောလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ လုံးဝ အတိအကျ မဆင်းဘူး။

“ သိပါတယ် ”

ဦးစိုးမိုးသူက အင်္ဂါတူးသလိုပြောတာပေမယ့် မျက်နှာမှာ ဒေါသမ
ပါ။ မင်းချစ်သူနဲ့ ချစ်သောသူ...

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မင်းချစ်သူက အကြီးဖြစ်ကာ အနေအေးသ
ည် ၊ မျက်နှာသွင်ပြင် ဟန်ပန်ကအစ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်၏။

ပြောရမည်ဆို မင်းချစ်သူက မဟာဆန်ဆန် သိမ်မွေ့
တည်ငြိမ်တာမျိုး၊ ချစ်သောသူကျတော့ အပေါင်းအသင်း မင်သည် ။ ကို
ယ်တိုင်က အကအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကာ ခေတ်ရေစီးကြောင်းပေါ်မှာ
စုန်ချည်ဆန်ချည် ကူးခပ်ချင်သူ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် စီးပွားရေး ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာအမျိုးမျိုးမှာ သူ့ပုံတွေက ခြေ
လှမ်းကျနေခဲ့၏။ အငယ်ဆုံးမို့ မိဘကလည်း အလိုလိုက်သည် ။ မင်းချစ်
သူကိုယ်တိုင်က သူ့ထက် ခုနစ်နှစ်ငယ်သည့် ညီဖြစ်သူကို ခုချိန်ထိ ထိပ်ပု

တ်ခေါင်းပုတ် ‘ စ ’ နေတုန်း။

သူကတော့ ခင်းပွန်းသည် အနားမှာ မရှိရှာသည့် အစ်မဖြစ်သူအနီးမှာ ပဲ ဒီတူနှစ်ယောက်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရင်း အတူတူနေခဲ့သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှ အားလုံးက အရေးပေးသလောက် လုပ်ချင်တာ လုပ်တတ်သည့် ဉာဉ်ဆိုးလေးနှင့် ချစ်သောသူကို သူပိုချစ်သည် ထင်၏။ ပြောတိုင်းလည်း ဘယ်တော့မှ နားထောင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ လိမ္မာသည့် မင်းချစ်သူထက် ချစ်သောသူ ကိုသာ...။

“ ဟေး ငါ လာပြီဟေ့ ”

ခပ်ဝေးဝေးက ပျံ့လွင့်လာသည့် အော်ဟစ်သံကြောင့် ဦးစိုးမိုးသူအတွေးတွေ ပြတ်တောက်ကာ ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည် ။

အရပ်ထောင်ထောင် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်မို့ ဗိုက်ပူနေတာကို အဝေးမှ မြင်နေရသော ဘကြီးသောင်းနှင့် လူရွယ်လေး ငါးယောက်။

=

ဒရိုင်ဘာ ပွကြီးက သူတို့ ကိုမှီအောင် မလိုက်နိုင်ပုံနှင့် နောက်မှာ ယက်ကန်ယက်ကန်။

“ ဘကြီးသောင်းက လူချည်းပဲ လာပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ ...၊ ဒီရေဗွက်ကြီးကို ဝိုင်းဖို့ ပေးမှာ လား ... ကားကို ဝိုင်း တွန်းမလို့ လား ”

“ ဟုတ်မလားကွ ... မင်းတို့ ကလည်း ... ”

လူက အနားမရောက်သေးခင် ဦးစိုးမိုးသူက အားမလိုအားမရ လှမ်းပြောသည် ။ ဦးဘသောင်းကလည်း ရှင်းပြမလို့ အပြေးတစ်ဝိုင်း ရောက်လာကာ

“ အထဲမှာ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းချစ်လားချစ်သောလား ”

“ ချစ်သော ”

“ ဟား....ချစ်သောဆိုရင် မင်းတို့ ထက်အရင် အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ငါပြေးရဖို့ သေချာနေပြီ ”

ကားထဲကိုကြည့်ပြီးပြောတော့ ဦးစိုးမိုးသူကပါ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။
နားကြပ်နှင့် မျက်လုံးတွေမှ တိတ်ရင်း ပန်းသီးစားနေသော ချစ်သောက
ဘာကိုမှ မသိ.....။

ကားဘာလို့ ရပ်လိုက်တာလဲဆိုတာတောင် ဆုံးအောင်မမေးဘဲ ဒီမျက်လုံးတွေကို ပြန်မှ တိတ်နိုင်သေးသည်။ ။ ကောင်စုတ်လေး

“ မင်းတို့ ငါ့ဆီ အလည်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

“ ဖြစ်စရာလား ဘကြီးသောင်းရာမန္တလေးကို ဟိုတယ်လ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာ၊ မပြန်ခင် မမဖုန်းလှမ်းဆက်တာနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာလေ ”

“ ငါ့ဆီ ဝင်ဖို့ လား ”

ဦးဘသောင်းက ဟိုဘက်ရေအိုင်အစပ်ကနေ ပုဆိုးစနှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီဆွဲ ‘ မ ’ ကာ ရေထဲကို တစွပ်စွပ် ဆင်းချလာ၏။

ဆင်းလာရင်း နောက်လှည့်ကြည့်ကာ

“ မင်းတို့ ပြန်နှင့် ကြ၊ မယ်မြကိုပြောလိုက်၊ စပယ်ဖြူတို့ ညီအမကိုပြန်ခေါ်ပြီး ထမင်းဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ထားလို့ ဧည့်သည် တွေလာတယ်လို့ ”

ပါလာသည့် လူတွေ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်လှည့်သွားကြသည်။ ။ ဒရိုင်ဘာ ပွကြီးကတော့ ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်သလို ပေါင်ကြားနှစ်ဖက်

ထဲဝင်အောင် လိမ်ယူပြီး နောက်စကိုပြန်ကိုင်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဦးဘသောင်း ဆင်းသည့် ခြေလှမ်းအတိုင်း ဖဝါးထပ်အောင် ကြိုးစားရင်း လက်တုန် ခူးတုန်။

ဦးစိုးမိုးသူက ကိုယ့်ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ကာ

“ ပွကြီး မင်း ဒါကျတော့ ခူးမခိုင်တော့ဘူးလား ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာ.....ခူးကိုက အကျင့်မကောင်းတာ ”

ဒီဘက် မြက်ဖုတ်တွေပေါ် နင်းမိကာမှ ဦးဘသောင်းက ပွကြီးကို လက်ကမ်းပေးပြီး ဆွဲတင်လိုက်ကာ

“ မြို့သားတွေ ရွံ့ကြောက်တာ ငါတို့ က မြင်ဖူးနေကျပါ ” ဟု ပြောပြီး ကားထဲကို အနီးကပ်ထပ် ကြည့်သည်။ ။

“ ချစ်သော လာ၊ ဒီကောင်လေး တော်တော်ချောလာသားပဲ၊ ငယ်ငယ်က စုတ်ချွန်းချွန်း ရှည်မျောမျောလေး ”

“ အခု ဘကြီးမြေးက မင်းသားဖြစ်နေပြီ ”

“ ဟေဟုတ်လား”

“ ဟုတ်တယ်ဒါပေမဲ့ သူက ဟိုအပင် ဒီအပင် ခုန်နေချင်တဲ့ မျောက်စုတ်လေး ထင်တာတွေ လျှောက်လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ တကယ်တမ်း ဇောက်ချလုပ်ချင်တာ မရှိဘူး ”

“ လူငယ်ကိုးကွ၊ ဒါနဲ့ မချစ်က ငါ့ဆီကို လွှတ်တာလား ”

“ ဟုတ်တယ် သီတင်းအကျွတ်အမီ အလည်လာပါတဲ့ ဘကြီးမလာမှာ စိုးလို့ အခုတစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်ခဲ့လို့ မှာ တယ် ဟိုကအလုပ်တွေကိုတောင် ဘာမှ မပူနဲ့ ဘကြီးတို့ ပါရင် ပြီးတာပဲတဲ့ ”

အလည်ခေါ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကန်တော့ချင်တာမှန်း ဦးဘသောင်းသိ
သည် ။ ကလေးတွေ ငယ်ငယ်ကဆို သီတင်းကျွတ်လတိုင်း မိသားစုလို
က် ရောက်အောင်လာသည် ။ ကန်တော့ပြီးမှ တစ်ပတ်လောက်နေပြီး ပြ
န်ကြသည် ။

ဆန်၊ဆီ၊ ရိက္ခာ၊ အစိုအခြောက်တွေမှ တစ်ပုံကြီးနဲ့ ပါ။

ဒီကြားထဲမှာ တော့ နှစ်တိုင်း ရောက်မလာနိုင်ဘဲ တစ်နှစ်ခြား၊ နှစ်နှ
စ်ခြားဖြစ်လာကာ ဆက်တိုက်ပေါ်မလာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည် ။

မနှစ်ကမှ လက်ဆောင်တွေ လူကြုံတွေ့ပို့ကာ ကန်တော့လိုက်သည့်
အကြောင်း စာလေးတစ်စောင် ပါလာခဲ့၏။

ချစ်သောသူတို့ ၏ မိခင် ဒေါ်ချစ်ဖူးငုံမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေသည့် အပြ
င် အစာအိမ်ကလည်း သိပ်မကောင်း။ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကို သိ
ရတော့ ဦးဘသောင်းလည်း သွားချင်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကသူဌေး မ
ကျန်းမာတာကို တောကြိုအုံကြားလူက သတင်းမေးသွားသည် ဆိုတော့
စေတနာက အရာထင်နိုင်မှာ မဟုတ်။

ကာယကံရှင်၏ စိတ်ရင်းကိုသိနေပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝို
င်းတွေက ရှိသေးသည် ။ တကယ်တော့ ဦးဘသောင်းနဲ့ ဒီမိသားစုက
သွေးသားတော်စပ်ကြတာ မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်ချစ်ဖူးငုံသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်
လေးလက်ဝန်နှင့် သားကြီးကို ကားပေါ်တင်ကာ ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ခ
ရီးထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းမှာ ပဲ ဗိုက်နာကာ အခြေနေမဟန်မှန်းသိတော့ နီးစပ်ရာ ရွာတ
စ်ရွာမှာ ဝင်ပြီး မွေးဖွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ ရွာကိုမရောက်ခင် ကားကလည်း ပျက်သွားသည် ။ ဗိုက်ကလည်း မွေးချိန်တန် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဦးဘသောင်းကလည်း တခြားရွာမှ နွားမကြီးတစ်ကောင် မီးမဖွားနိုင်တာကို သွားမွေးပေးပြီး ပြန်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ချစ်သောသူကို ဦးဘသောင်း ကိုယ်တိုင်မွေးပေးခဲ့သည် ။ မွေးပြီးမှ မီးနေသည် ကို ရွာကိုခေါ်သွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

ဒေါ်ချစ်ဖူးငုံသည် ခင်းပွန်းသည် ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်နိုင်သည့် နေရာမှာ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့သလို ဖြစ်သွားသည့် အတွက် ပိုပြီးသဘောကျသည် ဟု ဖွင့်ပြောခဲ့သေး၏။

“သမီး ဒီမှာ ပျော်တယ် ဦးရဲ့သမီးတို့ သားအမိတွေကို ပြန်ဖို့ မပြောပါနဲ့ နော် ” တဲ့ ။

ချစ်ဖူးငုံဆိုသော မိန်းကလေးဟာ ထိုစဉ်က တကယ့်ကလေးလိုပင် ...ယောက်ျားကို ဘယ်လိုနာကြည်းချက်တွေ ဖြစ်လာသည် မသိသော်လည်း ရွာမှာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် နေသွားသည့် ကာလမှာ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်နေရှာသည် ။

ကလေးတွေရဲ့ အဖေ ရောက်လာတော့လည်း ဦးဘသောင်းတို့ မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ရှိခိုး မတတ်ပါ..... ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း ငုံထားမတတ် ဂရုစိုက်သည် ။

ထိုစဉ်က ဦးဘသောင်းထင်ခဲ့တာကတော့ လူကြီးဆန်သည့် ယောက်ျားနှင့် ကလေးဆန်ဆန် မိန်းကလေးတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာပဲ ဟု ...။

မထင်မှတ်ဘဲ ခိုင်မာခဲ့ကြသည့် သံယောဇဉ်က ဒေါ်ချစ်ဖူးငုံအဖြစ် အ

သက်တွေ ရ၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် လာတဲ့ အထိ သူမအသိထဲမှာ ဒီရွာနဲ့ ဒီ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ခြင်းပင်။

ဦးဘသောင်းစိတ်တွေက ဒီမိသားစုတွေနဲ့ ရှိခဲ့သည့် သံယောဇဉ်ဆီပြန် ရောက်ကာ ရွှံ့တွေ စိုရွှံ့နေဆဲ ခြေထောက်ကြီးကိုပါ မေ့လျော့သွားခဲ့၏။

“ ရွာကိုဝင်တာ ဒီလမ်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ ရှေ့ကဝင်တဲ့ လမ်းကို မသိဘူး၊ ခါတိုင်းအခေါက်တွေကလည်း မလိုက်ဖြစ်တော့လေ ...”

ဦးစိုးမိုးသူ စကားစလိုက်မှ သူ့စိတ်တွေ ကားဆီပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး

“ ဟုတ်တယ်ကွ မင်း မျက်စိလည်မှာ ပဲ၊ ဒီဘက်က တစ်ရွာလုံး ကို အနောက်ပိုင်းပြောင်းပေးလိုက်တာလေ၊ နေပြည်တော်လမ်းကနေ အနီးဆုံး လှမ်းမြင်ရတဲ့ သစ်ပင်အုပ်က အခု ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လမ်းသေးသေးလေးကနေ အကျယ်ကြီး ပြန့်ကားသွားတော့ ကားဝင်လို့ ရတယ်ထင်ပြီး ဟိုရွာဒီရွာသွားမယ့်ကားတွေ ဒီကနေပဲ ကွေ့ချိုး ဝင်ကြ တော့တာ ”

“ ဒီလိုလား ”

“ အေး ...ဒါပေမဲ့ နွေ ဆိုရင်တော့ ကားမသက်သာပေမယ့် ရွာနားထိ မောင်းဝင်လို့ ရပါတယ်၊ မိုးကုန်စအထိ ဒီနေရာတွေက ရေမခြောက်ဘူး ”

ပြေမိကာမှ သတိရသွားသည့် ပုံနှင့် သူ့ခြေထောက်ကို ရေဗွက်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ရှုပ်ထိပြီး လှုပ်ဆေးပစ်သည် ။

ပွကြီးကတော့ ဘယ်လိုဆေးလိုက်သည် မသိလိုက်ဘဲ ပြောင်ပြောင် စင်စင် ဖြစ်နေလျက်ရှိ၏။

“ဘကြီးသောင်းလား”

စကားသံနှင့် အတူ ကားတံခါးဖွင့်လျက် ခြေနင်းခုံမှာ ခြေတစ်ဖက်ချကာ ချစ်သော က ထိုင်ရာမထ နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် စပ်ဖြဖြ ...။

“ဟုတ်ပါ့ကွယ်ဘကြီးသောင်းပါ မင်းမှတ်မိသားပဲ ”

ဦးဘသောင်းကတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို နားလည်ချစ်ခင်ပြီးဖြစ်သည့် အပြုံးနှင့် ချစ်သောရဲ့ ဘေးကို တိုးကပ်သွားခဲ့၏။

အမြင်မတော်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးစိုးမိုးသူက နှာခေါင်းရှုံ့သွားမိသည် ။ ကံထူးသည့် မဟာဆန်းလင်ဇာတာရှင် ကတော့ သူ့ကိုဆို လူကြီးတွေကလည်း ဘာတွေပဲ အမြင်မတော်၊ အကြားမတော်တာရှိရှိ ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။

အပေါင်းအသင်းချင်းတောင်မှ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးအားလုံးက သူ့ကိုဆိုရင် သည်းခံပေါင်းကြသည့် ဘက်က

ဘကြီးသောင်းသည် လည်း ချစ်စနိုးမျက်ဝန်းများ နှင့် ရှိနေလျက်...
....

“ ဘယ်လိုလဲ လူလေးရေ ...မင်းသား လုပ်လိုက်ပါလား၊ လက်ရှိ နာမည်ကြီးမင်းသားတွေ ထိုင်ငိုသွားကြမှာ သေချာတယ် ”

“ သူများ တွေ ငိုကုန်မှာ စိုးလို့ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဟွန်း ...ဘကြီးသောင်းကလည်း နည်းနည်း ဝလာတာပဲရှိတယ်၊ အရင်အတိုင်းပဲ ”

“ ဟေ ...ဟုတ်လား ”

ပြောတဲ့ သူနဲ့ ချစ်ချင်နေတဲ့ သူကတော့ အတိုင်အဖောက်ညီနေသည် ။ ဘကြီးသောင်းလို ကျေးဇူးရှိတဲ့ လူကြီးသူကြီးအပေါ် ပြေပြေပြစ်ပြစ်

ဆက်ဆံဖော်ရတော့လည်း ဦးစိုးမိုးသူ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သဘောကျနေသည့် မျက်နှာကြီးက ပြုံးချိုလျက်

“ ကဲ ... ကဲ စကားတွေ နောက်မှ ဆက်ပြောရအောင်
ဘကြီးကားပေါ်တက်လေ....ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လမ်းက
ပြန်ဝင်ရမလဲပြောပြဦး ”

“ အေးသွားရအောင် ”

ဆေးကြောထားပေမယ့် ပြောင်စင်သေးတာ မဟုတ်သည့် ခြေထောက်ကြီးနှစ်ဖက် ကားပေါ်ရောက်လာတော့ မသိမသာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ချစ်သော မျက်နှာ မအီမလည်မဲ့၏။

တူဝရီး မှန်ထဲမှာ မျက်လုံးချင်းဆုံကြတော့ ဦးစိုးမိုးသူက မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလျက်။ ချစ်သော က ဆံပင်သပ်လိုက်၊ နှာခေါင်းပွတ်လိုက်၊ မျက်ခုံးတွေ အသားကုန်ပင့်ထားပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ထားပေမယ့်လည်း။

တွေ့ပြီ။

အသန့်ကြိုက်တဲ့ မင်းသား။

*

အခန်း(၂)

သမီးကြီးတွေ၊ သမီးငယ်တွေပြောလာတော့ ဦးစိုးမိုးသူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ သိထားခဲ့တာက ဦးဘသောင်းတို့ လင်မယားမှာ သားသမီး မထွန်းကားကြပေ ...။

ဒေါ်မြကတော့ ထမင်းပွဲသိမ်းနေတုန်းမှာ ရတနာမွန်စာအုပ်လေးကို ငိုပြီး ဝင်လာသော နုနုယဉ်ယဉ်ပုံစံနှင့် မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်၍ ရှင်းပြနေတာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး.....။

“ အဲဒါ သမီးကြီးလေစပယ်ဖြူ တဲ့ ၊ ဒီနှစ်ပဲ အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရတာ၊ ဟောဒီရွာမှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆို လက်ချိုးရေလို့ ရတယ် လူလေးရေ၊ ကြွားတယ်တော့ မထင်နဲ့ ဘွားမြတို့ မှာ ဒါလေးပဲ ဂုဏ်ယူနေရတာ ”

သမီးအကြောင်းကနေ ဂုဏ်ယူစရာတွေ ထပ်ပြီး ပွားများ လာတော့ သမီးနှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို ထွန်းကားလာခဲ့သည့် အကြောင်း မေးဖို့ က မအောင်မြင်။

“ နှစ်ယောက်စလုံး ဘွဲ့ရစေချင်ပေမယ့် ”

“ နင်ကလည်း ကလေးအကြောင်းကို ထည့်ပြောဦးမယ်။ ဒါပဲ မပါမပြီး ”

ဦးဘသောင်းက ယွန်းကွမ်းအစ်ဝဝကြီးကို ရှေ့မှာ ချ၍ ကွမ်းညှပ်နှင့်

ကွမ်းသီးခြမ်းကို ဖိညှပ်ရင်း မကြည်လင်သည့် မျက်နှာနှင့်

“ သူက တော်တာပဲ ဥစ္စာ၊ လူကြီးတွေက ဆက်မတက်ခိုင်းလို့ မတက်ခဲ့ရတာ ”

ဘယ်သူ့ကိုပြောနေမှန်းမသိတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေရင်း အမည်ဖော်မှာ ကို စောင့်မိ၏။

ဦးဘသောင်းက ဦးစိုးမိုးသူ ကြည့်နေတာကို ပြန်ကြည့်ကာ

“ အငယ်မလေးက အရမ်းကလေးဆန်တာကွ ...မူလတန်းကနေ အလယ်တန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကနေ အထက်တန်းကျောင်းထားတဲ့ အထိ စာလည်း အရမ်းတော်တာဘယ်ရောက်နေနေ စာတော်လို့ ဆရာတိုင်းက ချစ်တယ် ”

“ ဘွဲ့မရတာ သူလား ”

“ အင်း ဆက်တက်ရရင်တော့ ခုဆိုနောက်ဆုံးနှစ်ပေါ့၊ ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတာ ”

“ ဟင် ... ”

ဒီလိုရွာလေးမှာ ဂုဏ်ထူးရှင်ရှိသည် ဆိုတော့ ဦးစိုးမိုးသူ အံ့ဩသွားသည် ။ ပြီးတော့ လေးဘာသာ ဂုဏ်ထူး.....။

“ အဲဒါ ဆက်မဖြေတော့ဘူးပေါ့ ”

“ ပထမနှစ် ဖြေပြီးပြီ၊ နောက်မှ ဆက်မတက်တော့တာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာဘာ ...တောင်ပိုင်းက ဦးလေးပြူးတို့ လာခေါ်နေတယ် ”

ပြောနေတုန်း စကားက ပြတ်သွားသည် ။ စာအုပ်လေး တကိုင်ကိုင်

နှင့် မီးဖိုချောင်တံခါးရှေ့မှာ ထပ်ပေါ်လာသည့် စပယ်ဖြူလေးဆီ ဦးစိုးမိုး သူ မျက်လုံးရောက်၏။ အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးတွေကို သူမက ရင်ဆိုင် မကြည့်ပါ။

ဟိုဘက်ရွာက ပြန်ရောက်သည် နှင့် ဧည့်သည် တွေ ရောက်နေသည် ဆိုတော့ ကားကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ဘယ်သူတွေမှန်း သိလိုက်သည် ။ သူ မတို့ ဒီအိမ်ကိုမရောက်ခင်ကတည်းက ဒီမှာ ဒီလူတွေ အဝင်အထွက်ရှိ တာကို တစ်ရွာတည်းသားချင်းမို့ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် လူကြီး၏ ကြည့်ပုံအရ သူမကို တစ်ခါမှ မျက်မှန်း တန်းမိရုံတောင် ရှိခဲ့သည် မထင်တာ သေချာ၏။

“ ဘွားမြ ...သမီး ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲဟင် ”

ဦးဘသောင်းနေရာမှ ထသွားသည် နှင့် အထဲဝင်စရာ နေရာချောင် သွားသဖြင့် သတင်းလာပေးရင်း အထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လျှင်

“ ကဲပါအေ ညည်း ပန်းကန်ဝင်ဆေးမလို့ ဟန်ပြင်နေတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ မလိုပါဘူး၊ အပြင်မှာ အေးဆေးနေစမ်းပါ အငယ်မက ပါမ လာဘူးလား ”

စပယ်ဖြေမလို့ ပြင်လိုက်စဉ် ဖျက်ခနဲ မော့လာသည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေဟရင်း ပြောဖို့ မေ့၏။

ဦးစိုးမိုးသူ သတိထားမိကာ သူမကြည့်သည့် မျက်လုံးတွေနောက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းပိုင်းမှာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် လက်စသတ်၍ သူ့ ကျောနောက်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ရင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေသည့် ချစ်သော။

သူမ စက္ကန့်များ စွာ စူးစိုက်သွားခဲ့စဉ် ချစ်သော က

မျက်နှာလွှဲသွားပြီဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ခပ်တွန့်တွန့် ပြုံးစိစိနှင့်။

စပယ်ဖြူဆိုတာ ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီးနှင့် အရပ် အနေတော်၊ အသားညိုညို ယဉ်စစလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့်

သူမကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ခုနက ပန်းကန်ထဲမှာ ဘာကြီးမှန်းမသိလို့ ဟိုလှန်ဒီလှန် တွန်းရွှေ့ကြည့်ခဲ့မိသော တို့ ဟူးဆိုသည့် လေးထောင့်စပ်စပ် ဟင်းတုံးကို သတိရ၏။

ပါးပြင် မို့မို့ညိုညိုမှာ ပါးကွက်ကြီးတွေတင်ထားတာ တို့ ဟူးတုံးကြီးတွေအတိုင်းချစ်သော မချိုမချင်ဖြစ်သွားတာရော၊ မိန်းကလေး ရှက်သွားတာရော ဦးစိုးမိုးသူ ဖျက်ခနဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး မမြင်သလို နေလိုက်ရသည် ။ ပြီးမှ

“ အငယ်မလေးက ပညာတော်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မဖြေတာလဲ မြင်တောင် မြင်ဖူးချင် လာပြီ ”

ဒေါ်မြကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မိပုံ မရှိပါ။ ဦးစိုးမိုးသူပြောလိုက်တော့ ရေခွေးကရားပါသည့် ဗန်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်အစ်ကလေးတင်ကာ သူတို့ ရှေ့ချပေးပြီး

“ မြင်ဖူးရင်တော့ မျောက်မူးလဲလေးပါလားလို့ တန်းသိသွားမှာ ပဲ ” ပြောရင်း ရယ်သေးသည် ။ ပြီးတော့

“ အကြီးမနဲ့ တော့ လုံးဝ ဆီနဲ့ ရေပဲဟေ့၊ ပြောစရာရှိလည်း ဘယ်မျက်နှာမှ မကြည့်ဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ် အကြောက်အလန့်ကလည်း နည်းပါ့၊ အိမ်ခြေ ရာကျော်လောက်လေးရှိတဲ့ ကိုယ့်ရပ်ရွာမို့လို့ ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ကွယ်၊ ပြောလည်း မပြောချင်ပါ

ဘူး ”

ဆိုပြီး တကယ် မပြောတော့ဘဲနေသဖြင့် ထပ်မေးရကောင်းနိုး မကောင်းနိုးနှင့် ဦးစိုးမိုးသူ နှုတ်ဆိတ်နေရ ပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ သတိရလိုက်ကာ

“ အဘွားတို့ က သားသမီး မမွေးခဲ့ဘူးထင်တာ ... ”

“ ဪ ... ငါ့တူကြီးနယ် ... ကျုပ်က ဘယ်လိုဆုတောင်းလို့ မှ ကလေးမရနိုင်ခဲ့တဲ့ ဟာ၊ ဒီမိန်းကလေးတွေက ကျုပ်ရဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်ပါ့မလား ”

“ ဪ ”

ဒေါ်မြက ဘာမေးမေး အပြုံးမပျက်ပါ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ ပြန်ပြီးရှင်းပြရှာသည်။

“ ကျုပ်တူမရဲ့ ကလေးတွေပါ။ သူတို့ အဖေက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ပဲသံစူးမိတဲ့ ဒဏ်ရာက မေးခိုင်ပိုးဝင်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ အမေကတော့ နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်သလိုလိုနဲ့ လူတွေပြောကြတာတော့ တီပီဆိုလား ဘာလားကွယ်။ အဲဒါ ကူးတတ်တယ်ဆိုလို့ လေ ကလေးတွေကို ကျုပ်အိမ်မှ ခေါ်ထားလိုက်ရင်း ဒီမှာ အနေကြတာနဲ့ သံယောဇဉ် တွေဖြစ်။ ကလေးတွေကလည်း ပျော်နေတယ် သူ့အမေဆုံးသွားတဲ့ အထိ ဒီမှာ ပဲ ဆိုပါတော့ ”

“ သူတို့ အမေက တီဘီနဲ့ ဆုံးတာလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် မိန်းမရောဂါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားကြတာတော့ သနားစရာပါ။ မိသက်က ခေါင်းလျှော်မှားပြီး နာရီပိုင်းလေးအတွင်းပဲ

ခေါက်ခနဲဆုံးသွားတာ၊ လင်မယား အတူတူပါပဲ ”

“ စိတ်မကောင်းစရာပဲနော် ”

ပြန်ထွက်သွားပြီပေမယ့် စပယ်ထွက်သွားသည့် ဘက်ကို လှမ်းကြည့်
နေရင်း ပြောမိ၏။

“ မိဘမဲ့လေးတွေဆိုပေမယ့် အခြေမဲ့ အနေမဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး သူ
တို့ မိဘတွေထားခဲ့တာ အနောက်ဘက် တောင်ကြောမှာ
ကျွန်းတောကြီးမှ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါတွေက သတ်မှတ်စိုက်ခင်းအ
ဖြစ် နောက်ဆုံး မှတ်သွားပြီဆိုရင် စိုက်တဲ့ သူမှာ အကျိုးခံစားခွင့်တွေရ
တာ မနည်းဘူး၊ ဘယ်သူမှ တော့ တစ်တော တစ်တောင်လုံး မပိုင်ဘူး
ပေါ့ ”

“ မိဘတွေမရှိတော့ အဲဒီကျွန်းတောကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်လဲ ”

“ အုပ်စုတွေက ရှိပြီးသားလေ တောမှာ က ပိုင်ရှင်ရယ် အလုပ်သ
မားရယ် မဟုတ်ကြဘူး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်းလုပ် ဝိုင်း စားပဲ မိသက်တို့ က
ပိုင်ရှင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မရှိတော့လည်း ထုံးမှတ်ကာလအရွယ်အထိ မ
ရောက်မချင်း ဒီလူတွေပဲ စောင့်ရှောက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ တို့ တောရွာ
ရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ်တွေလည်း သူတို့ ပိုင်ထားတာများ တယ်၊
ဒီနေရာလေးမှာ တော့ သူဌေးစာရင်းဝင်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း ငွေ
ကြေး အကုန်အကျခံနိုင်တဲ့ သူမို့ ပညာဆုံးတဲ့ အထိ သင်ခဲ့နိုင်တာပေါ့၊
ကိုယ့်ရပ်ရွာကနေ လှည်းတစ်တန်၊ ကားတစ်တန်နဲ့
ကျောင်းတွေပြောင်းပြီး တက်ခဲ့ရတာ၊ တော်ရုံလူ ဘွဲ့ရပျံ့မလား ”

“ ကလေးတွေကလည်း ရိုးသား ကြိုးစားလို့ ပါ ”

“ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတော့ သွေးထွက်အောင်မှန်တယ်၊

အကြီးမဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ အငယ်မလောက် ဉာဏ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး စာတွေ အရမ်းကျက်ရတာ၊ အငယ်မကျတော့လည်း စာအုပ်ခါးကြားထိုး ရန်ဖြစ်ရင်း မေးလိုက်ရင် ရသွားပြီ၊ ကျက်ပြီးပြီဆိုတာချည်းပဲ ”

“ ရန်ဖြစ်တယ်ဟုတ်လား ”

“ ဖြစ်ပြီးကော လူလေးရယ် ...ဘာပြောပြော အမြီးအမောက်လွတ် တယ်မှ မရှိတာ၊ တော်ရုံလူက ဘယ်ခံနိုင်မလဲ ”

“ ဘာလဲ အဘွား သူက ယောက်ျားလေးလိုနေတာလား ”

“ အဲဒီလို ပြောရမလား မသိပါဘူး၊ ရည်းစားသနာထားမှာ များ ညီ အမနှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ ကို ပူစရာ မလိုခဲ့ဘူး ”

ဒီစကားကြားတော့ စိတ်မပါဘဲ စာအုတ်လှန်နေတာဖြစ်သည့် ချစ် သော ပခုံးတွန့်ရင်း ရေရွတ်မိ၏။ ကြိုက်တဲ့ ကောင်တော့ သွားပြီ ...

“ ဟဲ့ ... ကလေး၊ မြေးရယ်တိတ်လှချေလား၊ ဒီဘက်လှည့်ပါဦး ”

“ ဗျာ ”

တိတ်တိတ်လေး အသံမထွက်အောင် တစ်ယောက်တည်း အတင်းတု တ်နေကာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခေါ်လိုက်တော့ ပျာပျာသလဲကြီး ထူးဖြ စ်သွား၏။

“ ဒီဘက်လှည့်ပါ၊ လက်ဖက်သုပ်လေး စားပါဦး ”

“ အဟွန်း မကြိုက်လို့ ပါ ”

“ ကြိုက်သွားမှာ ပါကွယ်၊ အကြီးမက လက်ဖက်သုပ်ဆိုရင် လက်ရာ ကောင်းကွဲ့၊ ကြည့်ကြည့် တောသုပ် မဟုတ်ဘူး စပ်စပ်ချဉ်ချဉ်လေး ရယ် ”

ရယ်နေရင်း ချစ်သော မျက်နှာမချိုမချဉ် ဖြစ်၏။ မျက်လုံးထဲမှာ ပါးကွက်ကြီးနှစ်ဖက်နဲ့ တို့ ဟူးတုံးကြီးတွေပဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ပေါ်လာတာ ဘယ်လိုဖျောက်မလဲ။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လက်ဖက်သုပ်ဆိုတဲ့ အစ်ထဲမှာ နီရဲပြူးပြဲနေသော မြေပဲလုံးကြီးတွေက မျက်စပစ် နေ၏။

ပြောတော့ တောသုပ် မဟုတ်ဘူး တဲ့ ...၊ မြင်လိုက်ရတာ မြို့မှာ အမည်တပ်ကြတဲ့ လက်ဖက်အဘိုးကြီးသုပ်...။

*

အခန်း(၃)

အိမ်ကြီးက အုတ်ခံပျဉ်ထောင်ဖြစ်ကာ အပေါ်မှာ ရော အောက်မှာ ပါ အိပ်ခန်းတွေရှိနေသဖြင့် ဘကြီးသောင်းတို့ အိမ်လေးမှာ ထက် အဆင်ပြေသည်။ ။

ထို့ပြင် တောအိမ်ဆိုပေမယ့် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာက အိမ်ထဲမှာ ပဲရှိ နေတာမို့ နေသာထိုင်သာတော့ ရှိသားပဲလို့ တွက်မိ၏။

ဦးစိုးမိုးသူက အိမ်ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် ရေတွေအပြည့်နှင့် ကျောက်စည်ကြီးတွေကို ငုံကြည့်ကာ ...

“ ရွာထဲမှာ ဒီအိမ် အကောင်းဆုံးပဲထင်တယ်၊ တောအိမ်ပေမယ့် မဆိုးဘူးကွ ”

ဝိုင်းစက်စက် လမင်းကြီးပေါ်နေသည့် ကျောက်စည်ထဲက ရေပြင်ကို ချစ်သောက ဝရန်တာကနေ လိုက်ငုံကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဦးစိုးမိုးသူပြောတာကို စိတ်မဝင်စားသလို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မီးစက်နှင့် တစ်ရွာလုံး လင်းနေသည့် အိမ်တွေဆီ မြင်မြင် သမျှ လိုက်ဝေ့ကြည့်၍

“ တစ်ယောက်တစ်ခန်း အိပ်ခန်းပြင်ပေးထားတယ်ဆိုတာ မိန်းက လေးတွေ အိပ်ခဲ့တဲ့ အခန်းဆို ကျွန်တော် မအိပ်ဘူး ”

မဆိုင်သည့် စကားကို ထပြော၏။

“ မိန်းကလေး အိပ်တဲ့ အခန်းရယ် ဘာရယ် ရှိတော့မလားကွာ ဒါ စပယ်တို့ ညီအမရဲ့ အိမ်၊ လူမနေတာ ကြာပြီဥစ္စာ၊ ငါတို့ ကောင်းကောင်း အနားယူလို့ ရအောင် သူတို့ လာရှင်းပေးထားတာ ”

“ ဘာဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးနဲ့ရရင်တော့ မအိပ်ဘူး ”

“ သူတို့ ညီအမ ကလေးဘဝတုန်းကပဲ ဒီမှာ နေကြတာဆိုတော့ မိန်းကလေးနဲ့ရလည်း ကလေးပေါက်စ မိန်းကလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ပြောပြီး ဦးစိုးမိုးသူက ချစ်စနိုးအကြည့်နှင့် ပြုံးသည်။ ။

သူတို့ အတွက် ညလယ်စာတွေ၊ သောက်ရေတွေကအစ အားလုံးစီစဉ်ပေးထားသည့် အပြင် တစ်ထပ်လုံး လင်းထိန်နေသည့် အောက်လင်းမီးအိမ်ကြီးလည်း ပေးထား၏။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပေမယ့် မီးအိမ်ကြီးက လင်းအားကောင်းနေဆဲ၊ ခန့်ညားနေဆဲပင်။

“ ထမင်းစားတော့လည်း မင်း ရှုံ့မဲ့နေတာကို အဘွားက စကားကောင်းနေလို့ မသိတာ၊ ကလေးကျနေတာပဲ ချစ်သော ရာ..... တစ်နေကုန် ပန်းသီးတွေပဲစားနေတာ မင်း ရေအိမ်ဝင်ရင် ပန်းသီးတွေ အဖတ်လိုက် ပြန်ထွက် လာဦးမယ် ”

“ ဟား ...ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေပြောပြီ၊ ဒီမှာ တင်းနေတာ ”

“ တင်းမှာ ပေါ့ကွဗိုက်မှ မပြည့်တာ စိတ်ကအလိုလိုနေရင်းတိုနေပြီပေါ့ ထမင်းစားချိန်မှာ ထမင်းဟင်းပဲ စားရတာကို

“ ဘယ်လိုလုပ် စားလို့ ရမှာ လဲ ကြက်တွေကို ရှေ့မှာ ပဲ ရိုက်သတ်ပြီး ချက်တာ ”

“ ဒါက တောသဘာဝပဲလေ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တစ်ခါတလေ စားရတာလို့ ပဲ မှတ် ”

မျက်နှာတစ်ခြမ်းပဲ အလင်းရောင်ကျနေပေမယ့် ချစ်သော ဆံပင်တွေ ခါပြီး ကျွတ်ခနဲ ရှုံ့မဲ့သွားတာကို မြင်နေရသည်။ ။

“ လုပ်မနေနဲ့မြန်မြန်ပြန်ဖို့ စဉ်းစား လေးလေး အေးတိအေးစက် လုပ်နေရင် ကျွန်တော်ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားမှာ နော် ကြိုပြောထား တာ ”

အိမ်ထဲလှည့်ဝင်လာရင်း အိပ်ဖို့ ကြည့်တော့ ဝှမ်းကပ် အပါးစားလေး ခင်းကာ အိပ်ရာခင်းလေး အသစ်လေး ထပ်အုပ်ပေးထားသည်။ ။

ခေါင်းအုံးလေးတွေကလည်း သစ်သစ်လွင်လွင်ပါပဲ ဒါပေမဲ့ စိမ်းသ က်သော မွှေးနံ့တစ်ခုရနေတာကို နှာခေါင်းက တော်တော်နဲ့ မယဉ်။ ။

“ ငါ အိပ်ပြီနော် မင်း အိပ်လို့ မရရင် မင်းရဲ့ ခြေရင်းခန်းမှာ စာအုပ်စီ ရိုလေး တွေ့တယ်၊ စာအုပ်တွေလည်း ရှိတယ် သွားဖွပြီး ဖတ်ပေါ့ ”

ဘာလုပ်ရမှာ လဲ သူများ အိမ်ကို ...။ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်က မကျေ နပ်တာတွေပဲဖြစ်နေသည်။ ။ ထွက်လာကာစက ဒီရွာကို ဝင်ရမယ်၊ ချက် ချင်းပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိသည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ လည်း ဒီအစီအစဉ်ကြောင့် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ် ခဲ့ပေ။ ။ ဟိုအရင်ကလည်း မေမေနဲ့ အတူ ရောက်ဖူးခဲ့တာကို သတိရသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ရှိခဲ့သည် ထင်သည်။ ။

ခုကျမှ ဘာတွေထဖြစ်လာမှန်းမသိ.....

အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလူးလွန့်လွန့်နှင့် ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်။ နာရီကြည့် တော့ ပြူးပြူးပြဲပြဲ ပြေးလွှားနေသည့် အဏုမြူမီးစုန်းတို့ နှင့် မြင်နေရ

တာ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ ခွေးအူသံတွေက ခွေးသံနှင့် မတူအောင် ဆွဲဆွဲငင် ငင်ကြီး ဖြစ်လျက်။ နားတွေပိတ်ထားမိသည် အထိ နှောင့်ယှက်၏။

ပြီးတော့ အမြင့်ကြီးကနေ ထိုးကျနိုင်မိဆင်းလာတာမျိုး ‘ ဂီး ’ ခနဲ မြည်သံကြီးက ငှက်သံလား ဘာသံမှန်း မသိ...။

ခြင်ထောင်နဲ့ အိပ်စမရှိတော့ အပြင်ထွက်သည် ။ အပြင်မှာ ခြင်တွေ ကိုက်၊ နားတွေငြီးနဲ့ မို့ ပြန်ဝင်တော့လည်း ခြင်ထောင်က ပရုတ်နံ့ကြီးက နှိပ်စက်၏။

ချစ်သော အိပ်မရခြင်းနှင့် ည၏ လက်တံတွေကြားမှာ လုံးထွေးကာ မီးလည်း မမှိတ်ဖြစ်ပေ။ ထိုစဉ်

ကျီခနဲ မြည်သံနှင့် အတူ စေ့ထားသည့် တံခါးက ပွင့်သွား၏။ မျက်နှာကလည်း ထိုဘက်ကို လှည့်ထားမိတုန်းမို့ တခြားသော ဒုက္ခအာရုံတွေ ပျောက်ကုန်လျက် ပေါ်လာမည့် အရာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

ထိန်လင်းနေသည့် မီးရောင်ထဲကို ဝင်လာသည့် သဏ္ဍာန်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ချစ်သော ‘ ဟ ’ ခနဲ ပါးစပ်ကထွက်ကာ ချက်ချင်းထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

အညိုရောင် ရှုပ်အင်္ကျီပွပွ၊ ထဘီအဖြူပွင့်တိုတိုနှင့် ဖျားလျားကျနေသော ဆံပင် ပွယောင်းယောင်းက တင်ပါးလောက်ထိရှိ၏။

မီးရောင်အောက်မှာ ခပ်ပြားပြား မျက်ခုံးတိုတိုနှင့် အညိုရောင်သန်းသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက ထင်းနေသည် ။

အသားလတ်လတ် မေးရိုးကားချင်၏။

သူမသည် တံခါးကို လက်နဲ့ တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာတာမဟုတ်ဘဲ တံခါးရှိမှန်းသိနေသဖြင့် လူနဲ့ တိုးတိုက်ပြီး ဝင်လိုက်တာမျိုး ...

လက်နှစ်ဖက် စုံချလျက်နှင့် မျက်တောင်ခတ်နေပေမယ့် ခပ်လေး
လေး အထဲဝင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုမြင်တော့လည်း ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့
ဘဲ မျက်လုံးတွေက မြင်နေကျ မြင်ကွင်းကို ကြည့်တာမျိုးပင်။

“ မင်း ”

လူလားသရဲလား။

ရုတ်တရက်ကြီး မျက်နှာသေနှင့် ရှေ့ကိုရောက်လာသဖြင့် ချစ်သော
လန့်ဖျပ် ထရပ်မိ၏။ သူမက သူ ထရပ်လိုက်သည် နောက် မျက်လုံးတစ်
ချက် ပင့် လာပြီး အခန်းထဲကိုပြန်ဝေ့ကြည့်သည် ။

ပြီးတော့ ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းကာ လည်ပင်းကုတ်ရင်း မျက်လုံး
တွေ စင်းကျသွားလိုက်၊ ပြန်ဝင့်လာလိုက်

ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်တွေက အစကတည်းက သိပ်ကော့ပုံ မ
ရှိခဲ့ဘဲ ခုကျတော့ တော်တော် အိပ်ချင်နေသည့် ပုံပေါက်နေ၏။

“ ဒီမှာ မင်း ဘယ်သူလဲ ”

“ ဟင် ”

လည်ပင်းကုတ်နေရင်း ငိုက်ကျမလိုဖြစ်နေသည့် ခေါင်းက ပြန်မတ်
လာသည် ။

“ မင်းကို မေးနေတာ ”

“ ဘာမေးတာလဲ မသိဘူး ”

စကားပြန်ပြောသည် ဆိုတော့ သရဲတော့မဖြစ်နိုင်။ သူ ပင့်သက်ရှိက်
၍ အားယူကာ

“ မင်း ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ ”

“ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ ”

“ ဟာ ဟေ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ..... ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ချလျက်သားရှိသည့် သူ့ခြင်ထောင်ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်၏။

ဘာလုပ်မလို့ မှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေပြီးမှ ခြင် ထောင်ထဲကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည့် သူမကို ကမန်းက တန်း ပြန်ဆွဲထားရသည် ။

“ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထွက် ... ပြန်ထွက် ... ”

“ ဘာလဲ ... ငါ့နေရာ ငါ အိပ်မလို့ ပေါ့ ”

“ ဘာ ”

ယောက်ျားပေမယ့် ကြက်သီးဖျန်းခနဲထသွားသည် ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆုံးသွားသည် ဆိုသော စပယ်တို့ ရဲ့ အမေလား

ပခုံးနှစ်ဖက်ကနေကိုင်၍ ဆွဲထူထားမိသည့် လက်ကို ယောင်ယမ်းလွှတ်ပြီးမှ နွေးနေသည့် အသားအရေကို သတိထားမိ၏။

“ ဟိတ် ... ”

သူမကတော့ လွှတ်လိုက်တာနှင့် အိပ်ရာထဲကိုပဲ ပုံချပစ်လိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည် ဖြစ်ရာ အသည်းအသန် ပြန်ဆွဲထားလိုက်ရင်း

“ ဘာလာလုပ်တာလဲ ... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ပြောနော် ... သရဲ ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် တစ်ချက်လောက် ကျွေးပစ်လိုက်မယ် မနာခင်ပြော ”

လက်တစ်ဖက်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်မြှောက်၍ ရိုက်မယ့်နှက်မယ့်ပုံ

ခင်းကျင်းပြပေမယ့် သူမကခေါင်းခါလျက် ..

“ ကျွေးလည်း မစားချင်ပါဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ စားခဲ့ပြီးသား ဖယ် ပါ အိပ်မယ် ”

“ မရဘူး ထွက်စမ်း အပြင်ကို ”

“ မထွက်ဘူး ”

အိပ်ရာပေါ် ပုံချပစ်ဖို့ ပဲ ကြိုးစားနေသည့် သူမကို မရမက ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း နှစ်ယောက်သား ဆွဲလားရုန်းလားတွေ ဖြစ်နေစဉ်

“ တက်စမ်းပါ မြန်မြန် ဒီမှာ အရေးကြီးလို့ ဥစ္စာ ”

“ အေးပါဟ နင် တွန်းမနေပါနဲ့ ”

စကားသံတွေနှင့် ကမန်းကတန်း ခြေသံတွေကြားရတာ သိပ်မကြာ လိုက်ဘဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယ်စီနှင့် ဦးဘသောင်းတို့ လင်မယားကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့ နောက်မှာ မှ စပယ်ဖြူရယ်၊ နွားတင်းကုပ်စောင့်သည် ဆို သော ဦးတုတ်ကြီးတို့ ပါလာကြ၏။

“ နှင်းဆီ ”

“ အမလေး....ဒုက္ခပါပဲ ”

သူ့လက်ထဲမှာ အိပ်ငိုက်သလို ပျော့တိပျော့ဖတ်ဖြစ်နေသည့် သူမက နှင်းဆီတဲ့ လား ...၊ ရုတ်တရက်မို့ လူတွေဆီ အာရုံရောက်သွားသဖြင့် တွန်းထိုးမှုတွေရပ်သွားစဉ် သူမက သူ့ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းမှာ ခေါင်းစိုက်နေ ၏။

မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုပုံစံပေါက်သွားသည် မသိဘဲ လူကြီးတွေက

တော့ ပြူးပြဲကြည့်နေရင်း သူမကိုပဲ ပျာယိပျာယာ ပြေးခွဲကြသည်။ ။

“ ထင်တယ်... ဒီကိုပဲ ရောက်လာမှာ ဆိုတာ ... ”

“ အကြီးမ ကိုယ့်ညီမကို ဘာဖြစ်လို့ ဂရုမစိုက်တာလဲ ”

“ ဘာကလည်း အမြဲတမ်းဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီည ဒီလိုဖြစ်မယ် ထင်မလား ”

“ ကဲရှင်ကလည်း နောက်မှ ဆူပါ၊ အားလုံး အိပ်ပျက်ကုန်ပါ့မယ် ”

“ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟင် ”

ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေဖြစ်နေရာကို ဦးစိုးမိုးသူရောက်လာတော့ မျက်လုံးတွေကို ဖိပွတ်လျက် ဦးဘသောင်းက ပျော့ဖတ်ဖတ် ယိမ်းထိုးနေသည့် နှင်းဆီကို ဒေါ်မြနဲ့ စပယ့် လက်ထဲထည့်ကာ

“ နှိုးမနေနဲ့ တော့ အသာလေးခေါ်သွားပြီး ပြန်သိမ်းလိုက် ”

“ ဟုတ်တယ် ... သူ အိပ်ချင်နေပြီ ”

ချစ်သော မြင်နေသမျှကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်တော့ပေ။ ဦးဘသောင်းက ‘ ခဏနေကြဦး ’ လို့ လှည့်ပြောကာ ဒေါ်မြတို့ ကို လှေကားကနေ ဆင်းသွားတဲ့ အထိလိုက်ပို့သည်။ ။

ပြီးမှ ပြန်လှည့် လာပြီး

“ ငါ့သမီး အငယ်မလေးလေ၊ မနက်ကတည်းက ဟိုဘက်ရွာကိုရောက်နေတာ၊ မနက်ဖြန် သူ့သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်မှာ မို့လို့ သွားဝိုင်းကူနေတာ ”

ဦးစိုးမိုးသူက မျက်လုံးတွေကျယ်ကာ ဒီကောင်မလေး ကိုယ့်တူအိပ်ခ

န်းထဲ ရောက်ရသည့် အဖြစ်ကိုပဲ သိချင်နေခဲ့၏။

ဦးဘသောင်းက ဆံပင်ဖြူဖြူတွေရှိနေသည့် ခေါင်းကို စိတ်မသက်သာသည့် မျက်နှာနှင့် တစ်ချက်ပွတ်ကာ အိပ်ရာဘေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။

“ ဒီကလေးမ အဲဒီလို ယောင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့ ညအိပ်ညနေဘယ်မှ မလွှတ်တာကွ ဘွဲ့ရအောင် ဆက်မတက်ဖြစ်တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲလေ ”

“ ဘာ အဲဒါ ယောင်တာ ”

“ ဟုတ်တယ် ”

တူဝရီးနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည် ။ ယုံဖို့ခက်ခဲသောအဖြစ်က မျက်စိအောက်မှာ ပဲ ဖြစ်သွားတာမို့ လက်မခံနိုင်သော်လည်း ခေါင်းမခါနိုင်။

“ ငယ်ငယ်က ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ယောင်ယောင်ပြီး ထတတ်ပေမယ့် အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက် ရောက်တာနဲ့ သူဟာသူနီးပြီး ပြန်ပြန်တက်လာသေးတယ်၊ ကိုးတန်းဖြေမယ့်နှစ်ကျမှ အိပ်ရေးတွေပျက်၊ ပင်ပန်းပြီး ဒီလောက်ဖြစ်သွားတာ ”

“ ဒီလောက်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကို ပြောတာလဲ ဘကြီး ”

ဦးစိုးမိုးသူက အစအဆုံး မမြင်လိုက်သူမို့ ပို၍ ရှုပ်ထွေးသွားတာဖြစ်သည် ။

ချစ်သောကတော့ အံ့ဩပြီး ဘာမှ ကို ထပ်မမေးနိုင်ဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။ ယောင်ယောင်ပြီး စကားပြောတတ်တာတွေ ကြားဖူးသည် ။

တချို့ဆို ယောင်နေတုန်းမှာ သိချင်တာတွေ ဘာမေးမေး ရသည် လို့

လည်း ကြားဖူး၏။ ဒီလောက်ထိ အိမ်ငါးလုံးလောက် ခြားနေသည့် နေရာကို ထလျှောက် လာပြီး အခုပြန်ခေါ်သွားတာတောင် မနိုးသေးဘူးဆို တာမျိုးတော့။

“ ခုလို တစ်စုံတစ်ယောက်က မနိုးဘဲ သူ ပြန်မနိုးတာမျိုးပေါ့ ”

ဦးစိုးမိုးသူမေးတာကို ဘကြီးသောင်းက ပြန်ဖြေသည် ။ သုံးယောက် သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိကြပြီး ညဉ့်နက်နေတာကိုလည်း မေ့သွားခဲ့ကြ၏။

“ တော်တော် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဒါဆို မနိုးရင် နိုးကို မနိုးဘူးပေါ့ ”

“ ခလုတ်တိုက်တာတို့ ၊ အာရုံကြော ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားတာ တို့ ပြောရရင်ကွာ ...တစ်ယောက်တည်း ထိတ်လန့်တုန်ခါသွားတာမျိုး ဖြစ်ရင်ပေါ့၊ လှုပ်နှိုးလိုက်တာမျိုးလေ အဲဒါမျိုးဆိုနိုးတယ် ”

“ ထူးဆန်းတယ်နော် ဒါလည်း ရောဂါတစ်မျိုးပဲ ”

“ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီက မှတ်ဉာဏ်အရမ်းကောင်းတာကွ၊ သူ့ကို အာရုံကြော ပျက်စီးတာမျိုးတော့ ပြောလို့ မရဘူး၊ နောက်ပြီး ဖျတ်ထိုးဉာဏ်ရှိတယ်၊ သတ္တိကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တာလည်း တစ်ခါတလေမှ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ကတော့ ရိုးနေပါပြီ ”

“ သူ့အတွက် အန္တရာယ်မကြီးဘူးလား ဘကြီး ”

“ ဒီရွာမှာ တော့ ကိုယ့်ရွာသားတွေချည်းပဲ၊ ပြောရရင် ဆွေမျိုးမကင်းကြတာတွေပဲ များ တယ်လေ၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်လည်း နားလည်နေကြတော့ မစိုးရိမ်ရဘူးဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ က ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ လူလေးနဲ့ အငယ်မ စကားပြောလိုက်

သေးလား ”

ဦးဘသောင်းက သူ့ကိုမေးလိုက်သဖြင့် ချစ်သော ခေါင်းညိတ်လိုက် ကာ

“ ရုတ်တရက် အခန်းထဲဝင် လာပြီး သူ ဒီမှာ အိပ်မှာ ၊ သူ့နေရာဆို တော့ လန့်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်မယ်လုပ်တော့ ဆွဲ ထားရင်းနဲ့ ဘကြီးသောင်းတို့ ရောက်လာတာ ”

သတင်း အစုံအလင်ကို ခုမှ ကြားရတာ ဦးစိုးမိုးသူ မျက်နှာကြီးပြုံးစိ စိ ဖြစ်သွား၏။ ချစ်သော၏ မှုန်ကုပ်ကုပ် မကြည်လင်သည့် အကြည့်ကြောင့် သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်မိကာ

“ ငါ့ကိုယ်ငါ အံ့ဩလို့ ပါ ချစ်သော ရာ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်မပျော်သေးဘူးလို့ ထင်နေတာ မင်း အိပ်မပျော်လို့ လှမ်းခေါ်ရင် ပြန်ထူးမယ်ဆိုပြီးတော့လေ ”

“ တော်ပါတော့ ”

“ တကယ်ပြောတာ မင်းဖြစ်သွားတာတွေကို သိကို မသိလိုက်ဘူး ”

“ ကဲ ... ကဲ မနက်ကျမှ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ နှင်းဆီနဲ့ မင်းတို့ ဆုံမှ မ ဆုံဖြစ်သေးတာ အခုပြန်အိပ်လိုက်ကြဦး ညဉ့်နက်နေပြီ ကျုပ်ပြန်မယ် ”

ဦးဘသောင်းက နေရာက ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၍

“ နှင်းဆီက ယောင်ပြီး ထသွားပြီဆို ဒီအိမ်ပဲရောက်ရောက်နေတာများ တယ်၊ အိမ်အောက်က နွားတင်းကုပ် ထဲမှာ ထိုင်နေတာ မဟုတ်ရင် ဒီကိုလိုက်ရှာလိုက်တာနဲ့ တွေ့တာပဲ၊ ဒါ သူ့အိမ်ကိုးကွ ”

ပြောနေရင်း ဆင်းထွက်သွားတော့ ဦးစိုးမိုးသူက နောက်ကနေ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပါသွားရင်း

“ နှင်းဆီတဲ့ လား အကြီးမလေးက စပယ်ဖြူ၊ သူက နှင်းဆီပေါ့ ”

“ မဟုတ်ဘူး ... သူ့နာမည်က ‘ ထိုနှင်းဆီ ’ ”

ဟင်

ထိုင်ရက် ကျန်ခဲ့ရင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချစ်သော မျက်လုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွား၏။ ပြောနေကျ စကားအတိုင်း.....

တောသူပေမယ့် လျှော့မတွက်နဲ့။

*

အခန်း(၄)

မနက်စာ စားကြဖို့ ဘကြီးသောင်းတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရှာမိသေးသည်။ စပယ်ဖြူကို တွေ့ပြီး နှင်းဆီကို မမြင်။

“ ရော့ ... ဒီမှာ ၊ ဘူးသီးကြော်ပူပူလေးနဲ့ ထမင်းကြော်၊ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ကြိုက်ရင်လည်း စား၊ ဒါက ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ငါးရုံခြောက်တော့ မဟုတ်ဘူး နော၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းပါတယ် ”

အိမ်ကပြင်မှာ ရေနှေးကြမ်းပွဲနှင့် ခင်းကျင်းသော မနက်စာက ချစ်သောကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိ...။ ဒေါ်မြနှင့် စပယ်တို့ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လာရောက်တည်ခင်းသော ထမင်းကြော်နဲ့ ဟင်းတွေကို တစ်ချက်ပဲကြည့်လိုက်ပြီး ချစ်သော ဟိုဘက်လှည့်၏။

“ ကဲ စားကြ၊ ကျုပ်တို့ ကတော့ စားပြီးတာနဲ့ ဟိုဘက်အိမ်ကိုသွားရဦးမယ်၊ အသုဘက ဆွေမျိုးမကင်းဖြစ်နေတော့ ခဏတစ်ဖြုတ်သွားထိုင်ပြီး ပြန်လာလို့ ရမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းတို့ အေးအေးနားကြကွာ၊ ရွာနှစ်ရွာကြားက တောလမ်းလေးကလည်း လှတယ်၊ လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်ကြလေ၊ အဲဒီဘက်မှာ ခြောက်ပါတယ် ”

“ နေပါဦး ... ဘကြီးသောင်းက ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ အစီအစဉ် မရှိသေးဘူးလား ”

“ ဟင် ”

ဦးဘသောင်းက မေးလိုက်သည့် ချစ်သောကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ။

ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာရောင်၊ ဆွယ်တာလက်ရှည်လည်ကပ်နှင့် အပြာဖျော့ဖျော့ လက်ပြတ်ခါးတို့ ဂျတ်ကက်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ။

ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် မျက်ခုံးထူကာ နှာတံကြီး ထင်းနေတာနှင့် မေးရိုးကားသယောင်ရှိတာလေးပဲ ယောက်ျားပီသသည့် ဂုဏ်ရည် ရှိသည်။ ။

ဖြူဝင်းဖွေးနုနေသည့် မျက်နှာက တကယ်ကိုပြောရလောက်အောင် ချောတဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ ။ ရောက်လာကတည်းက ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ နှုတ်ဆက်တာကို ပြန်တွေးမိပြီး ဒီမေးခွန်း ထွက်လာရခြင်းကို ဦးဘသောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ။

“ဘာလဲ ... လူလေးက ပြန်ချင်နေပြီလား ”

“ ပြန်ချင်ပြီပေါ့၊ တို့ တောက စားစရာတွေကို သူမှ မစားတတ်တာ ”

ဦးဘသောင်းက မေးသည်။ ။ ဒေါ်မြက ဖြည့်စွက်ဖြေ၏။ ပြီးတော့ စပယ်ကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ အကြီးမ လူလေးအတွက် ကော်ဖီမစ်ဆိုတာ ဝယ်ထားတယ်မို့လား၊ လုပ်စမ်း မြန်မြန် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဟာ မလုပ်နဲ့ ”

ချစ်သော ပျာပျာသလဲတားလိုက်သဖြင့် စပယ်က ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ကြည့်၏။ ထိုအခါ မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ချစ်သော အားနာပြီးနှင့် လက်

ကာပြသည် ။

“ မလုပ်ပါနဲ့ ... ကားပေါ်မှာ လည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါပဲ စားပါမယ် ”

ကော်ဖီဆို ဘယ်လိုမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပဲသိသည် ။ ရောက်လာလည်း သောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ အားနာစရာတွေ ပိုလာရုံအပြင် ဘာမှ မရှိ။

ထိုင်လျက်နှင့် ဖင်ရွှေ့ကာ ပြင်ဆင်ထားသည့် စားပွဲနားကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် တိုးလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် ...

“ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မိနက်မက ပေါက်ထားလိုက်တာ အထီးလေးတွေ ချည်းပဲ ခြောက်ကောင်တောင် ”

အိမ်အောက်ကနေ ထွက်လာသည့် အသံက စူးခနဲ။

“ လူပြည်မှာ ယောက်ျားလေးတွေ သေပြီး ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲမှတ်တယ်၊ ခွေးတွေ၊ နွားတွေဗိုက်ထဲ ပင်ကုန်တာကိုး ”

“အဟွတ်..... အဟွတ်..... အဟွတ် ”

ဦးစိုးမိုးသူ ရေခွေးပူနေတာကို မှတ်သောက်ရင်း လမ်းကြောင်းလွဲကုန်၏။

“ ဟဲ့ ... နှင်းဆီ ... ငြော် ... ဒီကောင်မလေး ... စပယ် သွားစမ်း ... ဒီမိန်းကလေး ထင်ရာတွေ စွတ်ပြော နေတော့မယ် ”

ဒေါ်မြ ကိုယ်လုံးကြီး ထတော့ကြွတော့မလိုဖြစ်သွားလျှင် စပယ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကပျာကယာ ဆင်းသွား၏။ သို့သော်

ထိုနှင်းဆီ ဆိုသော သူမအသံက ပိုမိုကျယ်လောင်သောနှုန်းဖြင့်

“ ဒီမှာ လေ မကြီး ကြည့်ပါလား၊ မိနက်မ ပေါက်ထားတာ အထီး

တွေချည်းပဲ၊ မနေ့က အေးပြုံးတို့ အိမ်မှာ လည်း ခွေးတွေပေါက်နေကာ ‘ အထီး ’ လေးကောင်၊ ‘ အမ ’ ကျတော့ တစ်ကောင်တည်း၊ ဟီး ... ဟီး ”

“ တော်ပြီ ဟဲ့ မိနင်းဆီ အိမ်ပေါ်မှာ ဧည့်သည် တွေနဲ့ နော် ”

ခွေးလေးတွေ တအီအီအော်ပြီး ပုပုရွရွ တိုးခွေးနေတာကိုလည်း ငုံ့မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ညီမရဲ့ ပါးစပ်ကိုပဲ ဘယ်လို ပိတ်ပေးရမှန်းမသိဖြစ်နေမိ၏။

“ ညလေးက ဧည့်သည် တွေကို ထိုင်ဆဲနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောတာ ”

“ အေးဟေ့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောတာဆိုရင်လည်း မိန်းမတွေ ယုတ်ညံ့လို့ ခွေးထီးကောင် ဖြတ်မကျော် ရဘူးဆိုတာပါ ထည့်ပြော ”

ဟိုဘက်ခြံက အသံထွက်လာတော့ စပယ် ခေါင်းကြီးသွား၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဝါးခြံကျဲကျဲ၏ ဟိုဘက်အစပ်မှာ မဖြိုးက ဝက်စာကျွေးရင်း ခါးထောက်ရပ်နေကာ ဒီကကြည့်လိုက်မှ ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်၏။

“ မမဖြိုး ... ”

အားနာစွာ ခေါ်မိရင်း တောင်းပန်မလို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တုန်း နှင်းဆီက ခြံစပ်ကို မျက်နှာမူ၍ သူမထက် နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း ကြောသွားကာ

“ ဒီမှာ ခွေးဖြတ်မကျော်ရတာက ခွေးထီးမို့ အကောင်ကြီးတော့ တက်နင်းမိမှာ စိုးလို့ ၊ ရှေးလူကြီးတွေက အမြော်အမြင်နဲ့ တားခဲ့တာ၊ သားဆိုးမအေ တတေတေဆိုတဲ့ မိခင်တွေ အရှက်ပြေ ကြိဖန် ဂုဏ်ယူလို့ ရအောင်လေ...”

သားတွေချည်း လေးယောက် မွေးထားသည့် မဖြိုး မျက်လုံးတွေပြူး ထွက်လာ၏။ မျက်နှာနီနီနှင့် ခါးထောက်ရင်း ခြံစပ်ကို ပိုတိုးလာကာ

“ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ဘယ်သူမြတ်သလဲဆိုတာကို နင်ကပြိုင်ဆိုင် ပြောချင်လို့ လား ”

“ မမဖြိုး ခဏနေပါဦး ... နှင်းဆီ ပြောတဲ့ စကားအတွက် ”

“ ဖာထေးပြောမနေနဲ့ စပယ် အစကတည်းက ယောက်ျားချည်း မွေး ထားတဲ့ ငါ့ဘက်က ဘာစကားပြောပြော နင့်ညီမက မကြားတကြားပြန် စောင်းတွယ်တာ၊ ကိုယ့်စကားကိုယ် အကောင်းပြောလည်း မရ၊ အဆိုးပြောလည်း မရ၊ သူပဲ ရန်လိုနေတာ ”

“ ဘယ်သူက မကြားတကြားပြောတာလဲ နှင်းဆီ ကို ပါးစပ်က အသံတိုးတဲ့ ကိရိယာ မွေးကတည်းကကို ပါမလာတာ ”

“ အေး ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ ကိုယ် ကျယ်ချင်သလောက် ကျယ်၊ စောင်း ချိတ်မပြောနဲ့ ၊ အစကတည်းက ယောက်ျားလေးဆိုတာ မြင့်ပြီးသား ... မြတ်ပြီးသား၊ မိန်းမကသာ ယုတ်ညံ့တဲ့ အမျိုး ”

“ ဪ အမေကို ငုတ်တုတ်ထားပြီး စော်ကားနေပြန်ပြီ၊ သူများ ကို နိုင်အောင် ပြောချင်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငဲ့ကြည့်ဖို့ ပါမေ့သွားပြီ ထင်တယ်၊ အဲဒီ ယောက်ျားဆိုတာတွေက သစ်ခေါက်ကြို သစ်ခေါက်ကြား၊ လောက်တွင်းထဲကနေ အလိုလို လေးဖက်ထောက်ထွက် လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းမက မွေးမှ လူဖြစ်ရတာ.... ”

“ မိနှင်းဆီ ”

“ ဘာ မိနှင်းဆီ လဲ၊ လူကို ‘ မိ ’ တပ်ခေါ်ခွင့်ပေးထားတာ အမေ

တစ်ယောက်ကိုပဲနော်၊ ခေါ်ချင်သေးရင်လည်း ထပ်ခေါ်လိုက် ”

“ တော်တော့ နှင်းဆီ တော်ပါတော့ ”

“ မဖြိုးရယ် အကြီးမြ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဒေါ်မြ ကိုယ်တိုင် အောက်ဆင်းလာရတော့သည် ။ နှင်းဆီသည် နားပန်းဆံ့စည်တင်ထားသည့် ဆံပင်တွေပါ လှုပ်ခါနေတဲ့ အထိ မျက်နှာမော့လိုက် ခေါင်းခါလိုက်။

လူကို မမြင်ရသဖြင့် ချစ်သော အိမ်ပေါ်ကနေ ဖျာစပ်ကိုလှန်၍ ကြမ်းကြားပေါက်ကနေ ငဲ့ကြည့်မိသည် ။

ညတုန်းကလို ရှုပ်အင်္ကျီအပွနဲ့ ပဲဖြစ်ကာ ခု ဝတ်ထားတာက အဝါကွက်လေး ဖြစ်၏။ အပေါ်စီးကနေ မြင်ရတော့ မျက်ခုံးခပ်ပြားပြားလေးတွေက ပို၍ နက်မှောင်နေသည် ။ သူ ကြည့်သလို ဦးစိုးမိုးသူက လိုက်ငဲ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ

“ တော်တော် စွာတယ်ကွ ”

ပြောပုံကလည်း တော်တော်ကြီး လန့်သွားပုံနှင့် ပါ။

မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို လက်မနှင့် ကုတ်ခြစ်ရင်း ချစ်သောပြုံးမိသည် ။ တွေးမိသွားလို့ ပါ။

ညတုန်းက ထိုနှင်းဆီနှင့် အခု သူမ၊

ဘာတွေ ကွာခြားနေသလဲ

*

အခန်း(၅)

နှင်းဆီ ခွေးလေးတွေကိုအလှည့်ကျနှင့် နို့စို့ရအောင်ခွေးမကြီးကို ချောမော့ပွတ်သပ်၍ ကျကျနန စီစဉ် ကိုင်တွယ်နေ၏။

“နှင်းဆီ ကျောင်းသွားဖို့ နီးပြီလေ ”

“ဟုတ်တယ်.... သိတယ် ဘွားမြ၊ ဒီမှာ ဒီကောင်လေးတွေ နို့တိုက်ပြီး ရင်သွားမှာ ”

“ဟဲ့.... ဪ... ပြောလိုက်တာ ကြားလို့ မကောင်း ”

အိမ်ပေါ်မှာ ဘွားမြရေရွတ်နေသံကို ကြားနေရကာ နှင်းဆီက အသံ မထွက်ဘဲ ရယ်သည် ။ ပြောတတ်သလိုပြောတာ တော်တော်အန္တရာယ်များမှန်းလည်း သိတော့သိလာပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ လွှတ်ခနဲပြောမိပြီဆို ထွက်သွားသည့် စကားက စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း...။

“ဟဲ့.... အံ့မယ်...မထနဲ့ လေ၊ ကလေးတွေ နို့စို့နေတာမသိဘူးလား ”

စိတ်ကူးတွေပျက်ကာ ရုန်းထလိုက်သည့် ခွေးမကြီးကို ထိပ်ပုတ်ခြိမ်း ခြောက်ရင်း ပြန်လှဲခိုင်းရသေးသည် ။

“မအေဖြစ်ပြီးတော့ ဘာလဲ...နင်သေမယ်နော်၊ ငါက ကလေးအမေ ဆိုပြီးကျွေးမွေးလာတာတွေ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကလေးတွေနို့ဝ အောင်မတိုက်လို့ ကတော့ စားရမယ်အားကြီး.... ”

ကြိမ်းမောင်းနေတုန်း အနားမှာ လူရိပ်ထင်လာသဖြင့် လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် ...

“လာပါမယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်....”

စကားမဆုံးလိုက်ပေ နှာခေါင်းထဲမှာ ရေမွှေးနံ့လိုလို စိမ်းသက်သက် အနံ့သက်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိ၏။

ဘောင်းဘီအနက်၊ ဂျာကင်အစိမ်းနှင့် အမှတ်တမဲ့ မကြာခဏလှမ်းမြင်နေခဲ့သည့် လူပါ။သူ့ကိုခေါ်တာမင်းသား ဆိုလား....၊

နာမည်က မင်းသားလား.... တကယ်ရုပ်ရှင်မင်းသားလားတော့ မသိ...။

မျက်နှာပြန်လွှဲလိုက်မိပေမယ့် အဖျားတွေကောက်လန်နေသော ဆံပင်ကုပ်ထောက်သာသာနှင့် ဖြူနုချောမှုန်နေသည့် မျက်နှာက မျက်လုံးထဲမှာ ပါလာသလိုပင်....။

“ခွေးတွေကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်နေတာမရွံဘူးလား ”

“ဘာလို့ ရွံရမှာ လဲ...”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မကြည့်ဘဲ အမေးအဖြေတွေ ဖြစ်ထား၏။ ချစ်သောက လက်ပိုက်ရပ်နေရင်း နှစ်ဖက်ခပ်မြင့်မြင့်စည်းထားသဖြင့် ကျောလယ်လောက်ထိ ပြန်ကျနေသောဆံပင်တွေနဲ့ သူမကို စီးမိုးကြည့်ကာ ..

“မင်းငါ့ကိုသိလား....”

“သိတော့ဘာလုပ်ရမှာ လဲ.....”

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မသိမသာမြင့်သွားသည် ။ ဟိုညကကိစ္စကို

ပြန်ပြောမထားကြတာလား... တမင်မသိသလိုနေတာလား၊ ဒါလည်း ထားလိုက်ပါ...။စပယ်ဖြူနဲ့ ညီအစ်မဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ ညီအမနှစ်ယောက် စည်းလုံးတိုင်ပင်ကြတာ မတွေ့...။

အဘွားမြအနားမှာ အိမ်မှုဗဟိုရတွေ လုပ်နေတဲ့ နေရာမှာ ဒီအိမ်ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ထိုနှင်းဆီမပါပေ...။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အိမ်မကပ်တာလား ဒါမမဟုတ် ရပ်ရေးရွာရေး၊ လူမှုရေးတွေ ဒီအိမ်မှာ သူမချည်းပဲ ဆောင်ရွက်နေရတာလား...။

တွေးမိရင်း ရယ်ချင်လာသည် ။

ညဘက်က ထင်သလိုပြော၊ စိတ်ရှိတိုင်းယောင်...။

မနက်ကျတော့ သူမ မဟုတ်သလိုလို၊ စွာလိုက်တာလည်း တကယ့်အလန်ပါ။ သူစဉ်းစားနေတုန်း နှင်းဆီထရပ်လိုက်သဖြင့်....

“ကျောင်းဆိုတာ ဘယ်ကျောင်းလဲ ”

“ရွာကကျောင်းပေါ့ ”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ...”

“မူလတန်းကျောင်းကို ကျွန်မကဘာလုပ်ဖို့ သွားရမှာ လဲ၊ စာသင်ပေးဖို့ ပေါ့ ”

“ဒါဆို မင်းကဆရာမပေါ့ ”

“ဟုတ်တယ်...”

‘ဟုတ်တယ် ’ ဆိုတာကို မေးဖျားလေးပင့်၊ လက်ဖဝါးချင်းပွတ်၍ ကျကျနန ကြွားထည့်လိုက်တော့ ချစ်သော ဟွန့်ခနဲရယ်သည် ။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ ”

“ရယ်ချင်လို့ ရယ်တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့ လဲ ”

နှင်းဆီမျက်ခုံးလေးတွေ စုကျုံ့ကာ သူ့မျက်နှာကိုပဲ စုချည်ဆန်ချည် ကြည့်၏။

“ရယ်ချင်လို့ ရယ်တာဆိုရင် တစ်ယောက်တည်းကွယ်ရာသွားပြီး က လိထိုးရယ်လေ၊ သူများ စကားပြောပြီးရှယ်ရသလား.... ”

နှင်းဆီကပြောပြီး မျက်စောင်းထိုးသည် ။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွား ရင်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိရေရွတ်လျက်....

“ဟွန်း.... ဧည့်သည် မို့လို့ သည်းခံပေးလိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါဆို တွေ့မယ်...”

“ဟေ့...ဒီ မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ကောင်လေးတွေကို မင်းနို့မတိုက်တော့ဘူးလား ”

“မတိုက်တော့ဘူး ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်အော်လိုက်ပြီးမှ နှင်းဆီခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ် ၏။

“ဟား...ဟား...”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတော့ ပိုသေချာသွားသည် ။

ကျောခိုင်းထားလျက်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

သက်သက်ယုတ်မာတာ.... ဧည့်သည် စုတ်....။

*